

Milen Alempijević (1965, Čačak), autor desetak knjiga različitih žanrova. Objavljuje tekstove o filmu, džežu, literaturi i animiranom filmu u kulturnoj periodici. Autor nekoliko multimedijalnih predavanja na teme iz oblasti džeža i animacije. Priredio je dvobroj 183–184 časopisa *Gradac* posvećen džežu. U pripremi je njegova knjiga eseja o animiranom filmu *Umetnost preterivanja*. Radi u čačanskom Domu kulture kao urednik filmskog programa i umetnički direktor festivala animiranog filma „Animanima”.

Jelena Anđelovska (Beograd/Novi Sad), diplomirala je dramaturgiju na novosadskoj Akademiji umetnosti, trenutno je na MA studijama roda na Fakultetu političkih nauka. Osnovala je i organizovala novosadske poetske večeri „Poezija u kući” i „Transporteri” (susreti poezije na srpskom i mađarskom jeziku). Objavila je tri knjige poezije: *Domovina, bes mašina* (2013), *09:99 ujutru* (2016) i *Kuća se nije mrdnula* (2023). Poezija joj je prevedena na engleski, mađarski, italijanski i nemački jezik. Saradnica je portala Rizom, a njene kolumne mogu se pronaći na portalima Glif i Milica magazin. Kourednica je antologija poezije *Ovo nije dom, pesnikinje o migraciji* (2017) i *Transporteri* (2021). Živi u Novom Sadu.

Dragan Babić (1987, Karlovac), osnovne, master i doktorske studije završio na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Bavi se esejistikom i književnom kritikom, glavni je urednik časopisa *Dometi* i programski urednik Somborskog književnog festivala. Objavio je dve zbirke *Twitter priča* (2014. i 2017) i studiju *Imperativ novuma: Prvi svetski rat u srpskoj i angloameričkoj međuratnoj prozi* (2021), priredio knjigu *Proza o prozi: fragmenti o kratkoj priči Davida Albarharia* (2017), antologiju *Sićušne priče: srpska mikro-priča* (2021) i panoramu *Poslednja Atari generacija: panorama novosadskih prozaista generacije osamdesetih* (2021). Živi u Novom Sadu.

Jovana Vojvodić (1997, Subotica), doktorantkinja na Filozofskom fakultetu Univerziteta u

Novom Sadu. Proučava srpsku književnost XIX i XX veka, posebno se baveći stvaralaštvom zanemarenih pisaca, arhivskom rukopisnom građom, književnom periodikom. Objavljuje tekstove u književnim i naučnim časopisima i publikacijama. Članica je Rukopisnog odeljenja Matice srpske. Autorka je studije *Milica Grgurova – kroz poglavlja i činove* (2022). Priredila je sledeće knjige: *Jovan Milekić – življenje prošlosti (autobiografija i prepiska)* (2021), *Pisma Mladenu Leskovcu (Vasa Stajić, Veljko Petrović)* (2023).

Emilija Vrančić (1998), diplomirala je na Katedri za opštu književnost i teoriju književnosti Filološkog fakulteta, a trenutno pohađa master akademske studije na Fakultetu dramskih umetnosti u okviru studijskog programa za Teoriju dramskih umetnosti i medija. Živi u Beogradu.

Jelena Vukićević (1987, Leposavić), diplomirala je opštu književnost i teoriju književnosti na Filološkom fakultetu, a master studije kulturologije je završila na Fakultetu političkih nauka u Beogradu. Bila je deo raznih projekata i edukativnih radionica, pre svega u oblasti književnosti, pozorišta, rodnih studija i vizuelne antropologije. Svoje tekstove i poeziju objavljuje u štampanoj i elektronskoj periodici. Na Instagram platformi, prošle godine započela je projekat VISIBABA, književno-foto editorijal, gde umetničkim fotografijama ilustruje pažljivo odabrane komade iz pojedinih književnih dela.

Radmila Gikić Petrović (1951, Vrbas), piše prozu. Objavljene knjige: *Otvorite Jelenine prozore* (1978), *Namaste, Indijo* (1984; putopisna proza, prevedena na rusinski 1986), *U Fruškoj gori 1854* (1985; dnevnik Milice Stojadinović Srпкиnje), *Milica–Vuk–Mina* (1987), *Razgovori o Indiji* (1989), *Prepiska Milice Stojadinović Srпкиnje sa savremenicima* (1991), *Iskustva proze* (1993; razgovori sa proznim piscima), *Tokovi savremene proze* (2002; razgovori sa proznim piscima), *U potrazi za glavnim junakom* (2003; pri-

če), *Srpkinja krug kredom*, (2006; pesme i proza posvećeni Milici Stojadinović Srpkinji), *Bibliografija radova o Milici Stojadinović Srpkinji* (2007), *Dnevnik Anke Obrenović* (2007), *Likovi u Dnevniku Anke Obrenović* (2007), *Zdravo, Indijo* (2008), *Život i književno delo Milice Stojadinović Srpkinje* (2010), *Stara priča* (2013, priče), *Koreja post scriptum* (2014), *A gde je Čehov? – razgovori o prozi* (2015), *Vijetnam i devet zmajeva* (2016), *Kritika pamćenja* (2017), *Kubanske prijateljice* (2020) i *Dnevnik Anke Obrenović (1836–1838)* (2021). Dobitnica je nagrada: „Slobodna Vojvodina”, „Iskra kulture”, „Povelja za višegodišnji stvaralački i naučni doprinos”, „Medalja kulture za očuvanje kulturnog nasleđa”, „Ljuba Nenadović”. Živi u Novom Sadu.

Slavko Gordić (1941, Dabrica, Hercegovina), piše prozu, književnu kritiku i esejistiku. Knjige proze: *Vrhovni silnik* (1975), *Drugo lice* (1998), *Opit* (2004), *Rub* (2010) i *Posle ruba* (2020). Knjige eseja, kritika i studija: *U vidiku stiha* (1978), *Slaganje vremena* (1983), *Primarno i nijansa* (1985), *Poezija i okružje* (1988), *Obrazac i čin – ogledi o romanu* (1995), *Pevač Boška Petrovića* (1998), *Ogledi o Veljku Petroviću* (2000), *Glavni posao* (2002), *Profil i situacije* (2004), *Savremenost i nasleđe* (2006), *Razmena darova* (2006), *Kritičke razglednice* (2008), *Traganja i svedočenja* (2011), *Ogledi o Ivi Andriću* (2013) *Srodstva i razdaljine* (2014), *Osmatračnica – književne i opšte teme* (2016), *Među svojima* (2020) i *Podsećanja i nagovori* (2022). Priredio je izabrane pesme Miodraga Pavlovića (1978), Stevana Tontića (1995), Jovana Jovanovića Zmaja (2003), izabrane pripovetke Veljka Petrovića (2000), izabrana dela Veljka Petrovića (2003), pripovedačko-romansijerski segment izabranih dela Milana Kašanina (2003) i četiri knjige izabranih dela Ive Andrića (2010–2019). Pojedini esejističko-kritički tekstovi su mu prevedeni na nemački, poljski, mađarski, slovački, slovenački, francuski i engleski. Dobio je Nagradu Društva književnika Vojvodine za najbolju knjigu godine, kao i nagrada „Laza Kostić”, „Đorđe Jovanović” i „Sreten Marić”. Dobitnik je Novembarske povelje

Novog Sada, Nagrade za životno delo Društva književnika Vojvodine i Povelje za životno delo Udruženja književnika Srbije. Bio je dugogodišnji profesor Filozofskog fakulteta u Novom Sadu, do 2009. godine, i glavni i odgovorni urednik *Letopisa Matice srpske* (1992–2004). Sada je profesor emeritus Univerziteta u Novom Sadu.

Dejan Ilić (1961, Travnik), od 1969. živi u Beogradu, završio italijanski jezik i književnost. Objavio sledeće knjige poezije: *Figure* (1995), *U boji bez tona* (1998), *Lisabon* (2001), *Duvanski put* (2003), *Kvart* (2005), *Iz vikenda* (2008), *Linije bega* [izabrane pesme 1995–2008] (2011), *Katastar* (2013), *Dolina Plistos* (2017) i *Kamperplac* (2021). Bavi se književnim prevodnjem. Za svoju poeziju i prevodjenje poezije dobio nagrade „Đura Jakšić”, „Branko Miljković”, „Meša Selimović” i „Miloš N. Đurić”.

Bojan Krivokapić (1985), diplomirao je komparativnu književnost na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Objavio je knjigu kratke proze *Trči Lilit, zapinju demoni* (2013), zbirku poezije *Žoharov let* (2014), te romane *Proleće se na put sprema* (2017) i *Vila Fazanka* (2023). Dobitnik je nagrada za prozu: „Ulaznica” (2011), „Đura Đukanov” (2012) i „Edo Budiša” (2014), kao i Nagrade „Mak Dizdar” za zbirku poezije (2013). Za roman *Proleće se na put sprema* godine 2018. dobija Nagradu „Mirko Kovač” za najbolje delo mladog autora u Srbiji, Bosni i Hercegovini, Hrvatskoj i Crnoj Gori. Književni tekstovi su mu prevedeni na italijanski, nemački, mađarski, albanski i engleski jezik. Živi u Novom Sadu.

Milica Markić (1966, Beograd), diplomirala je na Katedri za polonistiku Filološkog fakulteta u Beogradu 1991. godine. Radila je u izdavačkim kućama „Nolit” i „Klio”. Član je Udruženja književnih prevodilaca od 2004, a u statusu slobodnog umetnika od 2009. godine. Prevodi poljsku prozu, poeziju i esejistiku. Najznačajniji prevodi: *U pustinji i prašumi* Henrika Sjenkjeviča, *Ljubav i odgovornost* Karola Vojtile,

Beguni Olge Tokarčuk, *Gulaš od turul ptice* Kšištofa Varge, *Na putu za Babadag* Andžēja Stasjuka, *Transatlantik* Vitolda Gombroviča i dr. Živi u Beogradu.

Sara Matin (1998, Sombor), zaposlena je u istraživačkom zvanju na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Novom Sadu, gde trenutno pohađa treću godinu doktorskih akademskih studija. Na Odseku za srpsku književnost završila je osnovne i master akademske studije, odbranivši master rad pod naslovom „Proširivanje granica književnosti: proza Leonida Šejke i Bogdana Bogdanovića“. Piše i objavljuje kritičke prikaze i naučne radove.

Semezdin Mehmedinović (1960, Kiseljak kod Tuzle) studirao je komparativnu književnost na Filozofskom fakultetu u Sarajevu. Radio je kao urednik u novinama, nedeljnicima te na radiju i televiziji. Objavio je zbirke pesama *Modrac* (1984), *Emigrant* (1990) i *Devet Aleksandrija* (2002), knjigu zapisa, kratkih priča i pesama *Sarajevo Blues* (1995), dnevničku prozu *Ruski kompjuter* (2011), prepisku s Miljenkom Jergovićem *Transatlantic mail* (2009), te knjige *Autoportret s torbom* (2012), *Knjiga prozorâ* (2014), *Me' med, crvena bandana i pahuljica* (2017, nagrade „Meša Selimović“ i „Mirko Kovač“) i *Ovo vrijeme sada* (2020). Od 1996. do 2019. živio je u Sjedinjenim Američkim Državama, sada piše u Sarajevu.

Aleksa Milenković (1999, Beograd), apsolvant Srpske književnosti i jezika sa komparatistikom na Filološkom fakultetu u Beogradu. Piše poeziju i prozu. Objavljivao je u studentskom časopisu *Vesna*. Osvojio je drugo mesto na književnom konkursu „Timočka lira“.

Nemanja Mitrović (1960, Pariz), objavio je sledeće knjige proze: *San rata* (1981), *Rase* (1983), *U znaku ribe* (1987), *Duše i stvari* (1988), *Priče za oči* (1990), *Grad pored sveta* (1994), *Pesma iz mora* (1995), *Izabrane priče* (1999), *Vrata na dnu* (2000), *Scenario za san* (2003), *Nerasvetljeni Svetozarov nestanak* (2004), *Predanja sa Mese-*

ca (2005), *Drug Petar Pan* (2006), *Tamna strana Sunca* (2006), *Bajke s Venere* (2007), *Kraj plavih reka* (2007), *Luda cara Troglava* (2008), *Rim ili mir* (2009), *Romansa sa Vevericom* (2010), *Škripanja kraljice Teute* (2012), *Pod garom zvezda* (2013), *Osmeh Crnog Pita* (2015); knjige poezije: *Strah od svega* (1996), *Crtam po mraku* (2004), *Pare ili život* (2006), *Voda u prahu* (2008), *Zima u raju* (2014). Pesme i priče su mu uvršćene u dvadesetak proznih i pesničkih antologija. Priče su mu prevedene na nekoliko jezika. Ilustrovao je književne listove, časopise i knjige. Živi u Beogradu kao slobodan umetnik.

Frančeska Orsini (*Francesca Orsini*), italijanska književna istoričarka, članica Britanske akademije. Profesorka emerita na Školi za orijentalne i afričke studije (SOAS) Univerziteta u Londonu, gde predaje indijsku i južnoazijsku književnost. Prethodno je predavala na Univerzitetu u Kembridžu. Objavila je, između ostalih, sledeće studije: *The Hindi Public Sphere* (2002), *Print and Pleasure* (2009), *East of Delhi: Multilingual literary culture and world literature* (2023).

Biserka Rajčić (1940, Jelašnica kod Niša), završila je studije slavistike u Beogradu. Od 1962. Bavi se prevodenjem slovenskih književnosti, teorije književnosti, teatrologije, filmologije, estetike, filozofije, historiografije, istorije umetnosti, politikologije, teologije i dr. Objavila je oko 70 knjiga prevoda (poezija, proza, drame, filozofija, esejistika, politikologija i sl.) i knjige: *Pisma iz Praga* (1999), *Poljska civilizacija* (2003), *Moj Krakov – iz kulturne arheologije grada* (2006), *Imago Poloniae* (2014), *Pisma iz Poljske* (2018), *Faktomontaže* (2020) i *Šopen, Žorž Sand i njena deca* (radio-drama s CD-om), kao i niz tekstova u časopisima nekadašnje Jugoslavije i Srbije. Dobitnik je brojnih domaćih i stranih nagrada za prevodilaštvo, između ostalih i najprestižnije poljske nagrade „Transatlantik“ za 2009. godinu. Živi u Beogradu.

Tatjana Rosić Ilić (1962), doktorila je, magistrirala i diplomirala na Filološkom fakultetu Uni-

verziteta u Beogradu. Redovna je profesorka na Fakultetu za medije i komunikacije Univerziteta Singidunum u Beogradu, gde predaje predmete iz oblasti studija kulture, roda, književnosti i medija. Naučna je saradnica na Institutu za književnost i umetnost u Beogradu i gostujuća profesorka na doktorskom programu Filološko-umetničkog fakulteta Univerziteta u Kragujevcu. Tokom akademske 2016–17. godine bila je gostujuća profesorka na odseku za slavistiku Univerziteta Mičigen, SAD. Književna je teoretičarka i kritičarka, kao i autorica brojnih nacionalnih, regionalnih i međunarodnih projekata iz oblasti rodne, kulturne i medijske politike. Bila je urednica regionalnog časopisa za kulturu *Sarajevske sveske*, *Belgrade Journal of Media and Communications*, *FMK* i časopisa *Ženske studije* Centra za ženske studije u Beogradu. Trenutno se bavi studijama kulture otpora u svetu globalnih medija kao i kritičkim studijama roda, maskuliniteta i ženskog autorstva u kontekstu tranzicione postjugoslovenske i balkanske kulture sećanja. Autorica je i urednica sledećih knjiga: *Representation of Gender Minority Groups in Media: Serbia, Montenegro, Macedonia* (ur., 2015) (*Anti*)*utopije tela: reprezentacija maskuliniteta u savremenoj srpskoj prozi* (2014), *Mit o savršenoj biografiji: Danilo Kiš i figura pisca u srpskoj kulturi* (2008), *Theory and Politics of Gender: the Representation of Gender Identities in Literatures and Cultures of Balkans and Southeastern Europe* (2008), *Proizvoljnost dnevnika* (1994). Živi u Beogradu.

Maša Seničić (1990, Beograd), posvećena je u svom radu višestrukim oblicima teksta, od poetskih, preko novinarskih i esejističkih, do akademskih. Koselektorka je *Hrabrog Balkana* na Festivalu autorskog filma i doktorantkinja na Fakultetu dramskih umetnosti, a kao istraživač-saradnik učestvuje u nastavi i bavi se akademskim radom. Kroz rad udruženja *Filmkultura* doprinosi neformalnoj edukaciji omladine u polju audiovizuelne kulture. Kao autorka i urednica bila je deo brojnih medija i publikacija, a u ulozi moderatorke, koordina-

torke i/ili mentorke učestvovala je u raznorodnim lokalnim i međunarodnim projektima, radionicama i manifestacijama, pre svega u oblasti filma i književnosti. Objavila je dve knjige poezije: *Okean* (2015, Nagrada „Mladi Dis”) i *Povremena poput vikend-naselja*, (2019, Nagrada „Dušan Vasiljev”). Fokusrana je na interdisciplinarne projekte koji uporište imaju u eksperimentalnom pristupu tekstu i strukturi materijala; neki od njih realizovani su kao samostalna izložba (*Zlatna obala*) ili kao deo kolektivnih izlaganja/radionica/izdanja (Kulturni centar Beograda, Institute of Network Cultures, Muzej Jugoslavije...). Knjiga je zanima kao tekst, kao prostor i kao štampani objekat.

Zorana Simić (1992, Brus) doktorantkinja je na Filološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu, istraživačica-saradnica u Institutu za književnost i umetnost, kao i kandidatkinja na master programu Politikologija – Studije roda, na Fakultetu političkih nauka UB (zahvaljujući stipendiji „Žarana Papić” koju dodeljuje RŽF). Osnovne (2015) i master studije (2016) završila je na Katedri za opštu književnost i teoriju književnosti Filološkog fakulteta UB. Piše doktorsku disertaciju radnog naslova *Urednice periodike u Kraljevini SHS/Jugoslaviji: biografski, književnoistorijski i tipološki aspekt*. Bavi se srpskom i jugoslovenskom književnošću, periodikom i kulturom 20. veka, savremenim (književnim) teorijama i istorijom feminizma. Objavljuje književnokritičke i esejističke priloge u štampi i na veb-portalima. Živi u Beogradu.

Maja Solar (1980, Zagreb), doktorirala je filozofiju. Bavi se društvenom i političkom teorijom, piše poeziju i prozu. Članica je teorijsko-političkog kolektiva *Gerusija*, deo je uredništva časopisa za teorijske prakse *Stvar* i medijskog portala *Slobodni Filozofski*. Objavila je tri zbirke poezije: *Makulalalalatura* (2008, Brankova nagrada), *Jellemző, hogy nem természetes* (*Naravno da nije prirodno*, 2015) i *Bez začina* (2017), kao i poetsko-prozni eksperi-

ment *A htela sam* (2022). Autorka je više od četrdeset naučnih radova iz društvene teorije. Oblasti interesovanja: marksizam, teorija socijalne reprodukcije, teorije rada, teorije vlasništva, teorije luksuza, istorija socijalizma itd. Interesuju je marksističke struje feminizama, pre svega LGBTIQ+, kvir, ekocijalistički, antirasistički, antiejblistički, anticisheteronormativni marksistički feminizam. Živi u Novom Sadu.

Suzan Sontag (*Susan Lee Sontag*; 1933, Njujork – 2004, Njujork), američka spisateljica, filozofkinja, rediteljka i politička aktivistkinja. Pisala je o fotografiji, kulturi i medijima, SIDI i bolestima, ljudskim pravima, komunizmu i levoj ideologiji. Važi za jednu od najuticajnijih kritičarki svog vremena. Diplomirala je na Univerzitetu u Čikagu, a master diplomu iz umetnosti stekla je na Harvardu, gde i je predavala. Takođe je predavala i na koledžu Sv. Ana u Oksfordu, a zatim i na Sorboni. Tokom šezdesetih godina pisala je za *The New York Review of Books*, *Commentary* i *Partisan Review*. Neka od njenih najznačajnijih dela prevedenih i na srpski su: *O fotografiji* (KCB, 2009), *Sida i njene metafore* (Dečje novine, 1990), *Kao svest upregnuta u telo* (Službeni glasnik, 2019), *Ako knjige nestanu...* (Clio, 2019). Fakultet za medije i komunikacije je 2020. objavio njen prvi značajan esej *Beleške o kempu*, u kome vrata umetnosti otvara i za obične, apsurdne i burleskne teme.

Srdan Srdić (1977, Kikinda), diplomirao je na Katedri za opštu književnost i teoriju književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu. Na istom fakultetu je odbranio doktorsku tezu *Odnos fikcije i stvarnosti u Džonatana Svifta*. Zaposlen je u Gimnaziji „Dušan Vasiljev” u Kikindi i na mestu koordinatora istoimenog severnobanatskog Centra za talente. Volonterski uređuje deo književnog programa za potrebe Narodne biblioteke „Jovan Popović” iz Kikinde, pri kojoj je oformio Radionicu kreativnog čitanja. Glavni je urednik međunarodnog festivala kratke priče *Kikinda Short*. S Vladimirom

Arsenićem vodi Radionicu kreativnog pisanja u Beogradskom čitalištu, a zajedno su i osnivači izdavačke kuće „Partizanska knjiga”. Radio je u redakcijama više književnih časopisa, a poslednjih nekoliko godina aktivno se bavi uredničkim poslom, specifično regionalnom i anglosaksonskom prozom. Jedan je od pobednika konkursa za najbolju neobjavljenu priču internet sajta www.bestseler.net, a dobitnik je i prve nagrade za prozu na konkursu zrenjanskog časopisa „Ulaznica” (2007), stipendije Fonda „Borislav Pekić”, te nagrada „Biljana Jovanović” i „Edo Budiša”. Objavio je romane *Mrtvo polje* (2010), *Satori* (2013), *Srebrna magla pada* (2017), *Ljubavna pesma* (2020) i *Autosekcija* (2023), zbirke priča *Espirando* (2011) i *Sagorevanja* (2014), kao i knjigu eseja *Zapisi iz čitanja* (2014).

Dragana V. Todoreskov (1975, Novi Sad), doktor književnosti, književna kritičarka i istoričarka književnosti. Objavila je knjige: *Sterijine parodije – iskušenja (post)modernog čitanja* (2009), *Dan, kontekst, brzina vetra* (2010), *Pisati dalje – izabrane kritike* (2012), *Telo pesme* (2013), *Tragom kočenja: prisvajanje, preodevanje i raslojavanje stvarnosti u poetici Judite Šalgo* (2014), *Zbogom, pričana istino – Ogledi o strategijama srpskih pripovedača* (2015), *Junaci naših varoši – Ogledi i kritike o savremenim srpskim pripovedačima i njihovim likovima* (2017), *Kako razumeti novu umetničku praksu* (sa Ljiljanom Maletin Vojvodić, 2022) i *U čekaonicama – istorija ženskih mentalnih poremećaja* (2023). Radi u Matici srpskoj kao viši stručni saradnik – leksikografski redaktor na projektu *Srpska enciklopedija*. Živi u Novom Sadu.

Olga Tokarčuk (*Olga Tokarczuk*; 1962, Sulehovo, Poljska), dobitnica Nobelove nagrade za književnost (2018), spada u red najistaknutijih savremenih poljskih prozaista i esejista. Psiholog je po profesiji. Dobitnica je prestižnih književnih nagrada: nagrade Poljskog udruženja izdavača, nagrade fondacije Koścelskih, pasoška lista *Politika*, Nagrade Mahinera, Šleske nagra-

de za kulturu 2003; više puta nominovana je za nagradu NIKE i tri puta pobedila je na plebiscitu čitalaca *Gazete Vitorce*. Za roman *Beguni* dobila je Međunarodnu Man Buker nagradu. Debitovala je 1989. pesničkom zbirkom *Gradovi u ogledalima (Miasta w lustrach)*, a veliki uspeh donosi joj prvi njen roman *Upotrzi za Knjigom (Podróż ludzi Księgi)*, 1993, kojim je stekla priznanje i kritike i čitalačke publike. Sledi roman *Erna Elcner (E. E., 1995)*, a potom *Pravek i druga vremena (Prawiek i inne czasy, 1996)*, zbirka pripovedaka *Ormar (Szafa, 1997)*, roman *Dnevna kuća, noćna kuća (Dom dzienny, dom nocny, 1998)*, zbirka pripovedaka *Svirka na mnogo bubnjeva (Gra na wielu bębenkach, 2001)*, roman *Beguni (Bieguni, 2007)*, roman *Vuci svoje ralo po kostima mrtvih (Prowadź swój pług przez kości umarłych, 2009)*, eseji *Čas medveda (Moment niedźwiedzia, 2012)*, roman *Knjige Jakovljeve (Księgi Jakubowe, 2014)*, zbirka pripovedaka *Bizarne priče (Opowiadania Bizarne, 2018)*, eseji *Blagi pripovedač (Czuły narrator, 2020)*, roman *Empuzion: naturopatski horor (Empuzjon. Horror przyrodolecznicy, 2022)*. Živi i stvara u Krajanovu, malenom mestu u Sudetima.

Pavle Ugrinov (pravo ime Vasilije Popović; 1926, Mol – 2007, Beograd), književnik, dramaturg, reditelj i akademik. Diplomirao je na Akademiji za pozorište i film u Beogradu na Odseku za režiju u klasi prof. dr Huga Klajna. Posle studija jedno vreme se bavio pozorišnom režijom i teorijom. Jedan je od osnivača kamernе scene Atelje 212 u Beogradu. Njegovom postavkom drame „Čekajući Godoa” Samjuela Beketa svečano je otvorena scena tog teatra. Radio je i kao urednik dramskog i serijskog programa Televizije Beograd. U književni život stupio je 1955. godine poemom *Bačka zapevka*, za koju je zajedno s Aleksandrom Tišmom, dobio Brankovu nagradu za poeziju. Zatim se potpuno posvetio pisanju proze i esejistike. Objavio je 21 knjigu, među kojima su romani: *Odlazak u zoru* (1957), *Vrt* (1967), *Elementi* (1968), *Domaja* (1971), *Fascinacije* (1976), *Zadat život* (1979), *Carstvo ze-*

maljsko (1982), *Otac i sin, Bez ljubavi* (1986), *Tople pedesete* (1990); novela *Ishodište* (1963); prozna dela: *Senzacije* (1970), *Rečnik elemenata* (1972). Napisao je više scenskih adaptacija, televizijskih i radio drama, eseja, studija i kritika. Dobitnik je Brankove nagrade (1955), NIN-ove nagrade za roman (1979), Oktobarske nagrade Beograda (1983), Nolitove nagrade (1990), Andrićeve nagrade (1995), Prosvetne nagrade (1996).

Đuzepe Ungareti (*Giuseppe Ungaretti*; 1888, Aleksandrija, Egipat – 1970, Milano, Italija), jedan od najvećih italijanskih pesnika dvadesetog veka. Pohađao je švajcarsku školu, pratio francuske i italijanske književne časopise, upoznaujući se sa savremenom književnošću (Rembo, Malarme, Niče, Bodler). Posle kratkog boravka u Kairu, napušta zauvek Egipat, odlazeći u Francusku 1912, i na tom putovanju prvi put vidi Italiju. U Parizu sluša Bergsona, druži se s Apolinerom, Papinijem, Pikasom, De Kirikom, Brakom. Kad Italija uđe u rat 1915, priključuje se kao dobrovoljac i ratuje na Italijanskom frontu, duž granice s Austrougarskom, učestvujući u bitkama na Soči. Sve to vreme piše pesme svoje prve zbirke *Radost brodolomâ* (u kasnijim izdanjima samo *Radost*), a jedan njen deo, *Pokopana luka*, biva objavljen još 1916. u osamdeset primeraka. S drugom zbirkom *Osećanje vremena* iz 1935, ovoga puta vrhunskim delom razvijenog italijanskog hermetizma, nastupa ujedno kao izraziti predstavnik i preteča ovog pravca; potom slede zbirke u kojima se sve više otvara tradiciji i klasičnom izrazu: *Bol* (1947), *Obećana zemlja* (1950), *Krik i predeli* (1952), *Starčeva beležnica* (1961). Prevodilac Gongore, MalarMEA, Sen-Džon Persa, Blejka.

Moin Faruhi (1989, Kazvin, Iran), iranski pisac i prevodilac. Na persijskom je napisao dve zbirke priča: *Čisti sneg* (2018) i *Veštački snovi* (zabranjena), kao i dugi esej *Navodno nepolitička naracija političkog događaja: izbori u Iranu 2017* (2018). Preveo je na persijski dela Dejvida Fostera Volasa i Zejdi Smit. Krajem 2023.

izlazi njegov prevod *Beskrajne lakrdije* Dejvida Fostera Volasa.

Igor Cvijanović (1979, Tuzla), završio je magistrske studije na katedri za engleski jezik Filozofskog fakulteta u Novom Sadu, a doktorirao na Filološkom fakultetu u Beogradu. Objavio je prevode knjiga Dejvida Fostera Volasa, Kormaka Makartija, Džona Barta, Karila Filipa, Ta-Nehasija Koutsu, Krisa Abanija, En Karson, Džos Kerol Outs, Eni Pru, Isaka Baševisa Singera, Henrija Džejmsa, Tomasa Ligotija i drugih. Dobitnik je Nagrade za prevod godine 2011. Društva književnika Vojvodine za prevod knjige *Izgubljen u kući smeha* Džona Barta. Autor je studije *Nik Kejv i poetika prestupa* (2022). Živi i radi u Novom Sadu.

Marjan Čakarević (1978, Čačak), diplomirao je i masterirao na Katedri za srpsku i svetsku književnost na Filološkom fakultetu u Beogradu, gde je sada na doktorskim studijama. Poeziju, kritiku, studije, esejistiku i publicističke tekstove objavljuje od druge polovine devede-

setih godina u srpskim i regionalnim časopisima. Objavio je pesničke knjige: *Paragraf* (1999), *Sistem* (2011), *Jezik* (2014, Nagrada „Miroslav Antić“), *Sedam reči grada* (2014) i *Tkiva* (2016, Nagrada „Branko Miljković“), kao i zbirku priča *Povest o telu* (2021). Zastupljen je, između ostalih, i u sledećim antologijama i panoramama savremene srpske poezije: *Iz muzeja šumova* (2009), *Ulaznica / Eintrittskarte* (dvojezična nemačko-srpska antologija, 2011), *Prostori i figure* (2012), *Van, tu: free* (2013) i *Restart* (2014). Član je uredništva časopisa *Polja*. Živi u Beogradu.

Marijana Čanak (1982, Subotica), piše prozu. Završila je Filozofski fakultet u Novom Sadu. Dobitnica je književne nagrade „Laza K. Lazarević“ 2005. i 2019. (za najbolju neobjavljenu pripovetku na srpskom jeziku). Objavila je knjigu proze *Ulični prodavci ulica* (2002), zbirku priča *Pramatere* (2019, 2023), roman *Klara, Klarisa* (2022), zbirku priča *Put od crvene cigle* (2023).